

Møtebok fra møte i Oslo kommunes klagenemnd
Tirsdag 21.06.2022 kl. 16:30

Sak

- 280/22 Klage på avslag på søknad om tilskudd til likestilling og kvinnefrigjøring (22/250)
- 281/22 Klage - Avslag på søknad om tilskudd til likestilling og kvinnefrigjøring (22/250)
- 282/22 Klage - Avslag på søknad om kommunalt tilskudd til istandsetting av kulturminner for 2022 - Myklegardgata 3 (22/2059)
- 283/22 Klage - Avslag på søknad om kommunalt tilskudd til istandsetting av kulturminner for 2022 - Lakkegata 79 B (22/2150)
- 284/22 Klage - Avslag på søknad om tilskudd til fagskoleutdanning (22/1640)
- 285/22 Klage - Vedtak om avslag på søknad om beboerkort sone A (21/3426)
- 286/22 Klage - Avslag på søknad om beboerkort sone A (21/4882)
- 287/22 Klage - Ilagt miljøgebyr nr. 3115234 (22/1846)
- 288/22 Klage - Vedtak om ileggelse av miljøgebyr 3110097 og 3107861 (21/932)
- 289/22 Klage på godkjent avkjøringsplan - Granstuveien 6 (22/1136)
- 290/22 Klage på godkjent avkjøringsplan - Ullern gårds vei 33 (22/1309)
- 291/22 Klage - Vedtak om avvisning av klage (21/4528)
- 292/22 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig (22/100127)
- 293/22 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig (22/100158)
- 294/22 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig (22/100157)
- 295/22 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig (22/100146)
- 296/22 Klage - Avslag på søknad om ny kontrakt til kommunal bolig (22/100298)
- 297/22 Klage - Avslag på søknad om bytte av kommunal bolig

	(22/100166)
298/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til refinansiering (22/100195)
299/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100132)
300/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100102)
301/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100126)
302/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100061)
303/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100139)
304/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100152)
305/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100151)
306/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100150)
307/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100153)
308/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100147)
309/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100144)
310/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100161)
311/22	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (22/100159)
312/22	Klage - Vedtak om suspensjon (22/100137)
313/22	Godkjenning av møtebok

Til stede:

Dag Harlem Stenersen	A
Berit Sletvold Tetzschner	H
Pål Martin Sand	A
Gro Axelsen	A

Forfall:

Aslak Aslaksen	H
----------------	---

Møtende vararepresentanter:

Eirik Kollerøy

H

Sakene 292-312 ble behandlet i lukket møte jf. kommuneloven § 11-5 andre ledd.

Sak 312

Nemnda ble utvidet med to medlemmer under behandling av sak om suspensjon: Gro Axelsen (A) og Eirik Kollerøy (H) .

Møtet ble hevet kl. 18:30

Sak 280/22 Klage på avslag på søknad om tilskudd til likestilling og kvinnefrigjøring (22/250)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken og ta hensyn til nye omstendigheter. Den skal vurdere klagers synspunkter, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av han, jf. fvl. § 34 annet ledd.

Saken gjelder klage over byråd for arbeid, integrering og sosiale tjenesters vedtak i sak 11/22 av 07.02.2022, Fordeling av tilskudd til tiltak for likestilling og kvinnefrigjøring for 2022.

Clap Along AS søkte 22.11.2021 om et tilskudd på kr 380 000. Søknaden ble avslått med henvisning til at organisasjonen kan ha et kommersielt formål, og at den etter en helhetlig vurdering og innenfor en begrenset tilskuddsramme uansett ikke prioriteres for tilskudd.

Formålet og kriteriene for tilskuddsordningen gir rom for en skjønnsmessig vurdering av søknadene. Klagenemnda skal vurdere anvendelsen av kriteriene for tilskuddsordningen, og om skjønnnet som er anvendt er forsvarlig.

Kommunens tilskuddsordning til likestilling og kvinnefrigjøring omfatter en begrenset sum til fordeling. Mange søknader tilfredsstiller i utgangspunktet kriteriene for å få tilskudd. Det må dermed foretas en skjønnsmessig vurdering av hvilke tiltak som skal prioriteres. Vurderingene blir gjort i tråd med føringene i retningslinjene som organisasjonene er informert om på forhånd.

Klagenemnda anser at vedtaket er fattet i tråd med tilskuddsordningens formål og kriterier, og at det ikke er feil eller mangler ved den skjønnsmessige vurderingen. Klagenemnda har kommet til at byrådets vedtak opprettholdes.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Sak 281/22 Klage - Avslag på søknad om tilskudd til likestilling og kvinnefrigjøring (22/250)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken og ta hensyn til nye omstendigheter. Den skal vurdere klagers synspunkter, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av han, jf. fvl. § 34 annet ledd.

Saken gjelder klage over byråd for arbeid, integrering og sosiale tjenesters vedtak i sak 11/22 av 07.02.2022, Fordeling av tilskudd til tiltak for likestilling og kvinnefrigjøring for 2022.

Nnah Adda Kafo søkte 21.11.2021 om et tilskudd på kr 100 000. Søknaden ble avslått med henvisning til at den treffer noe dårligere på tilskuddsordningens målsetting enn det andre søknader gjør, og scorer heller ikke optimalt på mulig effekt for deltakerne eller frivillig innsats.

Formålet og kriteriene for tilskuddsordningen gir rom for en skjønnsmessig vurdering av søknadene. Klagenemnda skal vurdere anvendelsen av kriteriene for tilskuddsordningen, og om skjønnnet som er anvendt er forsvarlig.

Kommunens tilskuddsordning til likestilling og kvinnefrigjøring omfatter en begrenset sum til fordeling. Mange søknader tilfredsstiller i utgangspunktet kriteriene for å få tilskudd. Det må dermed foretas en skjønnsmessig vurdering av hvilke tiltak som skal prioriteres. Vurderingene blir gjort i tråd med føringene i retningslinjene som organisasjonene er informert om på forhånd.

Klagenemnda anser at vedtaket er fattet i tråd med tilskuddsordningens formål og kriterier, og at det ikke er feil eller mangler ved den skjønnsmessige vurderingen.

Klagenemnda har kommet til at byrådets vedtak opprettholdes.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1165- 2

**Sak 282/22 Klage - Avslag på søknad om kommunalt tilskudd til
istandsetting av kulturminner for 2022 - Myklegardgata 3
(22/2059)**

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Byantikvarens vedtak av 21.01.2022 om avslag på søknad om kommunalt tilskudd til
istandsetting av kulturminner i Oslo for 2022 for istandsetting av en gavlvegg i Myklegardgata 3
oppretholdes.

Ut fra beskrivelsen av arbeidet det er søkt om tilskudd til er dette vurdert som arbeider der
vernehensyn ikke gir betydelige merkostnader som f.eks. ved ornamenterte gatefasader som ble
prioritert i år. Med en total tilskuddsramme på 2 millioner kroner, må Byantikvaren prioritere de
innkomne søknadene strengt etter de gitte kriteriene. Søknaden er dermed ikke aktuell for
tildeling av tilskuddsmidler for 2022.

Klage fra Fredrik August Wyller på vegne av Sameiet Myklegardgata 3 tas ikke til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1167- 2

**Sak 283/22 Klage - Avslag på søknad om kommunalt tilskudd til
istandsetting av kulturminner for 2022 - Lakkegata 79 B
(22/2150)**

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Byantikvarens vedtak av 02.02.2022 om avslag på søknad om kommunalt tilskudd til istandsetting av kulturminner i Oslo for 2022 opprettholdes. Klagenemnda viser til at søknaden var mangelfullt dokumentert og omfattet et tiltak som allerede var utført på søknadstidspunktet.

Klage fra Mustapha Mokhtari på vegne av Stiftelsen Masjid Attaouba tas ikke til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1170- 2

**Sak 284/22 Klage - Avslag på søknad om tilskudd til fagskoleutdanning
(22/1640)**

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Fylkene har ansvar for at det tilbys akkreditert høyere yrkesfaglig utdanning i samsvar med behovet for kompetanse lokalt, regionalt og nasjonalt, jf. lov om høyere yrkesfaglig utdanning. I «Retningslinjer for tilskudd til drift av fagskoler» fra Kunnskapsdepartementet står det at *Tilskuddet som HK-dir tildeler fylkeskommunene, består av et grunntilskudd og et resultatbasert tilskudd. Grunntilskuddet skal være forutsigbart, langsiktig og stabilt og videreføres fra år til år, med forbehold om Stortingets budsjettvedtak.* Føringer om at tilskudd skal være stabilt etc., forstår klagenemnda som føringer om hva fylkene skal kunne

forvente i tilskudd fra staten fra år til år. Fylkene skal for sin viderefordeling av tilskuddet til fagskolene lage egne kriterier og prioriteringer. Disse kriteriene og prioriteringene kan endres, for at fylkene skal kunne oppfylle det lovpålagte ansvaret om å sikre at det tilbys utdanninger i tråd med lokalt, regionalt og nasjonalt kompetansebehov.

I Oslo sine kriterier og prioriteringer står det at det prioriteres tilbud som er satt i gang. På grunn av begrenset budsjett for tilskudd til fagskoler i 2022 sammenlignet med 2021, måtte fylkeskommunen i år prioritere nettopp tilbud som var igangsatt. Det var ikke mulighet til å prioritere tilbud som var avsluttet, selv om fagskolene ønsket å tilby studiene til nye studenter. Dette er årsaken til at Fagskolen Kristiania fikk avslag på tilskudd til de 145 studieplassene de ønsket å videreføre.

Klagenemnda opprettholder vedtaket fra Utdanningsetaten om å innvilge 496 studieplasser for høsten 2022 og avslå 303 studieplasser for høsten 2022 ved Fagskolen Kristiania AS. Klage fra Fagskolen Kristiania tas ikke til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1089- 2

Sak 285/22 Klage - Vedtak om avslag på søknad om beboerkort sone A (21/3426)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Klagefristen er 3 uker fra da parten mottok underretting om vedtaket, jf. beboerparkeringsforskriften § 10, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd. Vedtak ble fattet 4.6.2021. Klagen ble fremsatt 7.6.2021 og er rettidig fremsatt. Øvrige vilkår for

klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om avslag på søknad om beboerkort i sone A.

Det er fire vilkår som må være oppfylt for at næringsdrivende skal kunne innvilges beboerkort i medhold av beboerparkeringsforskriften § 6: (1) den næringsdrivende må være registrert i enhetsregisteret med adresse i sonen og drive virksomhet fra denne adressen; (2) kjøretøyet må være registrert på firmaet; (3) kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy, og; (4) den næringsdrivende må ha et særlig behov for biloppstillingsplasser for egne servicebiler eller lignende.

JSA AS har foretaksadresse i Bygdøy allé 73B, 0268 Oslo, som ligger i Bydel Frogner, og leaser en bil til forretningsdriften. Klagers søknad om beboerkort ble avslått fordi kjøretøyet ble vurdert å ikke kunne regne som et arbeidsverktøy og at det ikke ble ansett å foreligge et særlig behov for biloppstillingsplass.

Klager har vist til at bilen er en standard personbil som brukes til reiser til kunder i østlandsområdet. Klagenemnda forstår det slik at utgangspunktet for turene er forretningsadressen, og at det derfor er nødvendig for virksomheten at bilen kan parkeres i nærheten av forretningsadressen.

Klagenemnda mener at vilkårene om å ha etablert virksomheten i sonen og at kjøretøyet er registrert på virksomheten er oppfylt. Spørsmålet i denne saken er om kjøretøyet må regnes som et arbeidsverktøy og om det foreligger et særlig behov for biloppstillingsplass.

Når det gjelder vilkåret om at kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy, viser nemnda til tidligere praksis. Det er i tidligere avgjørelser lagt til grunn at forskriftens ordlyd synes å kreve en særskilt innredning av kjøretøyet, men at det ikke er grunn til å stille for strenge krav til innredning der det ikke er tvilsomt at kjøretøyet brukes som et arbeidsverktøy. Som eksempel kan nevnes at en bil med tomt lasterom kan anses som et arbeidsverktøy for en bedrift som kjører varer, selv om bilen ikke er «innredet» på en spesiell måte. Klagenemnda har generelt lagt vekt på om kjøretøyet benyttes til andre formål enn å komme seg fra A til B, for eksempel til frakt av varer, særskilt utstyr, eller annet. Selv om bilen tilsynelatende dekker den næringsdrivendes behov for transport, kan ikke nemnda se at bilen isolert sett er å anse som et arbeidsverktøy. Klagenemnda mener at et kjøretøy som utelukkende brukes til å frakte ansatte ikke kan anses som et arbeidsverktøy, selv om kjøretøyet er tilpasset dette formålet.

Det neste spørsmålet er om JSA AS har et særlig behov for biloppstillingsplass. Bymiljøetaten har i oversendelsen av klagesaken vist til at næringsdrivendes behov i utgangspunktet blir ivaretatt ved at det er mulig for å betale for avgiftsparkering uten tidsbegrensning. Klagenemnda slutter seg til dette. Da bystyret vedtok dagens beboerforskrift i bystyrets sak 191 fremgikk det av saksfremlegget, datert 30.4.2012, at det ikke skulle være maksimal parkeringstid på

avgiftsparkering, noe det også ble vist til i nemndas sak 420 av 27.10.2020. Klagenemnda bemerker at dette var for å legge bedre til rette for besøkende og næringsdrivende i beboersonene, og at dette taler for at økonomiske hensyn ikke kan begrunne et «særlig behov» i forskriftens forstand.

Det er ikke beskrevet i forarbeidene til beboerparkeringsforskriften hva som skal være å anse som et særlig behov. Klagenemnda viser til at det i tidligere saker er lagt til grunn at det særlige behovet må ses i sammenheng med mulighetene til å løse driften ved bruk av offentlig transport. Klager har ikke redegjort for et behov for å bruke kjøretøyet til frakt av varer eller utstyr som ikke kan fraktes på offentlig transport. Frakt av ansatte til kunder og forretningspartnere er vesensforskjellig fra frakt av varer, utstyr, og annet som kun kan fraktes i bil.

Klagenemnda viser videre til at vilkåret, i nemndas praksis, er sett i sammenheng med bruken av kjøretøyet som arbeidsverktøy. Det er mer nærliggende å komme til at det foreligger et særlig behov for biloppstillingsplass, dersom det er egenskaper ved bilen i seg selv som gjør at den fungerer som et arbeidsverktøy. Klagenemnda anerkjenner at bilen nok er et nyttig middel til å komme seg effektivt til kunder, forretningspartnere og andre, og dermed er et godt hjelpemiddel i forretningsdriften. Klagenemnda mener likevel ikke at dette tilsier at det foreligger et særlig behov for biloppstillingsplass. Vilkårene for å få tildelt beboerkort er derfor ikke oppfylt.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1139- 2

Sak 286/22 Klage - Avslag på søknad om beboerkort sone A (21/4882)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av hen. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om avslag på søknad om beboerparkeringstillatelse til næringsdrivende. Prima Eiendom AS har foretaksadresse i Framnesveien 8B, som ligger i bydel Frogner, og firmaet søkte om beboerparkeringstillatelse for bilen de bruker i sin næringsvirksomhet.

For å få beboerparkeringstillatelse for næringsdrivende må fire vilkår være oppfylt: (1) den næringsdrivende må være registrert i enhetsregisteret med adresse i sonen og drive virksomhet fra denne adressen; (2) kjøretøyet må være registrert på firmaet; (3) den næringsdrivende må ha et særlig behov for biloppstillingsplasser for egne servicebiler eller lignende og; (4) kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy.

Klagers søknad ble avslått fordi selskapet ikke hadde godtgjort et særlig behov for biloppstillingsplass, eller at vilkåret om at kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy, var oppfylt. Klagenemnda legger til grunn at de øvrige vilkårene er oppfylt.

Klagenemnda ser først på vilkåret om at kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy.

Det er, i tidligere praksis i klagenemnda, lagt til grunn at vilkåret om at kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy, synes å kreve en særskilt innredning av kjøretøyet, men at det ikke er grunn til å stille for strenge krav til innredning der det ikke er tvilsomt at kjøretøyet brukes som et arbeidsverktøy. Som eksempel kan nevnes at en bil med et tomt lasterom kan anses som et arbeidsverktøy for en bedrift som kjører varer, selv om bilen ikke er innredet på en spesiell måte. Det er i praksis særlig lagt vekt på om kjøretøyet benyttes til andre formål enn å komme seg fra A til B, for eksempel til frakt av varer, særskilt utstyr eller annet. Klagenemnda legger til grunn at frakt av utstyr/varer må være hovedformålet med bruk av kjøretøyet for at vilkåret skal anses oppfylt.

Klager mener at vilkåret om at kjøretøyet må være utformet som et arbeidsverktøy er oppfylt, da bilen blant annet blir brukt som frakt- og fremkomstmiddel, slik at kjøretøyet er å betrakte som en nødvendighet for å utføre bedriftens arbeidsoppgaver. Det gjøres en del innkjøp av verktøy, arbeidsklær og enkelt utstyr, som deles ut til snekkere og andre arbeidstakere i de forskjellige eiendommene.

Bymiljøetaten bemerker at klager ikke har redegjort for noen særskilt innredning av kjøretøyet, at kjøretøyet fremstår som en alminnelig personbil, og at forskriftens krav til utstyr og innredning dermed ikke er oppfylt. Etaten har vist til klagenemndas uttalelse i sak 420, om at et kjøretøy som utelukkende brukes til å frakte ansatte ikke kan anses som et arbeidsverktøy, selv

om kjøretøyet er tilpasset dette formålet. Bymiljøetaten mener derfor at kjøretøyet ikke er utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy.

Klagenemnda er enig i Bymiljøetatens vurdering av at kjøretøyet ikke er innredet eller utstyrt på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy. Klagenemnda har i sin praksis lagt til grunn at det ikke kan stilles for strenge krav til innredning der det ikke er tvil om at kjøretøyet brukes som et arbeidsverktøy, blant annet i ovennevnte sak av 27. oktober 2020, 420. Det må likevel noe mer til enn at bilen brukes til frakt av personale for at vilkåret skal være oppfylt. En bil med et tomt lasterom kan være en slik innredning, dersom bilen hovedsakelig brukes til frakt av varer, utstyr eller lignende. Klager har redegjort for at bilen innimellom brukes i forbindelse med innkjøp av verktøy, varer og enkelt utstyr som deles ut til snekkere og andre arbeidstakere i de ulike eiendommene. Slik nemnda forstår det, er det likevel frakt av personalet som er hovedformålet med bruk av bilen, og kjøretøyet fremstår som en alminnelig personbil. Vilåret om at kjøretøyet må være innredet og utstyrt på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy, er etter klagenemndas syn ikke oppfylt.

Nemnda mener at vilåret om at kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en måte som gjør at det i seg selv er et arbeidsverktøy, må ses i sammenheng med vilåret om at selskapet må ha et særlig behov for biloppstillingsplass. Det er i klagenemndas praksis lagt til grunn at det er mer nærliggende å komme til at det foreligger et særlig behov for biloppstillingsplass, dersom det er egenskaper ved bilen i seg selv som gjør at den fungerer som et arbeidsverktøy. Selv om kjøretøyet klart nok er et nyttig verktøy for bedriften for å komme seg effektivt til kunder, på befaringer og så videre, er dette ikke i seg selv nok til at det foreligger et særlig behov.

Klager har blant annet vist til at selskapet er helt avhengig av å kunne kjøre til de ulike eiendommene daglig. Store deler av dagen er klager ute på oppdrag for bedriften, med ansvar for utleie av eiendom, møter med eiendomsmeglere, salg av bolig, møte med leietakere, å holde visninger, ha kontakt med håndverkere og å følge opp vaktmestere og prosjekter. Bilen brukes også av HMS-ansvarlig til å besøke ulike lokasjoner. Store deler av arbeidsdagen foregår ute på oppdrag og ikke i eget næringslokale.

Klager anfører at de har et særlig behov for beboerparkering, da de innimellom oppdrag har møter, planlegging av prosjekter og enkle administrasjonsoppgaver som må gjøres i næringslokalet.

Bymiljøetaten har på sin side vist til klagenemndas vedtak i sak 420, der nemnda uttalte at klagers behov måtte ses i sammenheng med muligheten til å løse transportbehovet ved hjelp av offentlig transport. I den saken hadde klager anført behov knyttet til oppfølging av kunder, forretningspartnere og andre næringsinteresser i Oslo og omegn, og nemnda mente at klager ikke hadde et særlig behov for oppstillingsplass. Etaten mener klagers behov fremstår som persontransport som kan dekkes ved hjelp av offentlig transport. Klagenemnda er enig i denne vurderingen. Nemnda viser til klagers redegjørelser, der frakt av personale fremstår som

hovedformålet med bruken av bilen. Dette er, slik nemnda ser det, en type persontransport som kan løses ved hjelp av offentlig transport, i tråd med nemndas praksis.

Det at klager innimellom bruker kjøretøyet til innkjøp av verktøy, varer og enkelt utstyr, er etter nemndas syn ikke tilstrekkelig til å oppfylle vilkåret om at selskapet må ha et særlig behov for biloppstillingsplass.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1169- 2

Sak 287/22 Klage - Ilagt miljøgebyr nr. 3115234 (22/1846)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Oslo kommunes klagenemnd kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 21.03.2022 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3115234 for overtredelse av politivedtekten § 4-3. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. Bestemmelsen omfatter renhold av fortau i indre by. I dette tilfellet ble det i Ole Vigs gate 25 observert forsøpling på fortauet utenfor bygården.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Det følger av praksis fra Oslo

kommunes klagenemnd at bestemmelsen skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å minimere forsøpling og tilgrising, samt å holde fortau ryddig.

Det er i denne saken tale om forsøpling bestående av en smartsekk med avfall i Ole Vigs gate 25, først observert den 18.03.2022 kl. 21.22. Bybetjenten returnerte til stedet den 21.03.2022 kl. 00.18, og avfallet var ikke fjernet. Det gikk mer enn 48 timer mellom den første kontrollen og frem til det ble ilagt miljøgebyr. Klagenemnda mener at ansvarlig gårdeier hadde tilstrekkelig tid til å rydde fortauet.

Klagenemnda mener at forholdet som vises på bildene faller inn under gårdeiers renholdsplikt etter politivedtekten § 4-3. Klagenemndaviser til at formålet med plikten er å sørge for at gårdeier holder det rent og ryddig på steder for alminnelig ferdsel, jf. politiloven § 14 nr. 2.

Klager anfører at sekken stod inne på hjørnet på deres p-plass, at det ikke kan være noen overhengende fare for at sekken ville stå til fare for publikum, og at det dermed er litt rigid/firkantet at dette skal ses på som en del av fortauet. Av forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 1 følger at ethvert sted som er alminnelig beferdet defineres som et offentlig sted. Sekken stod plassert på et sted som er åpent for alminnelig fotgjengerferdsel, og som dermed er å anse som en naturlig del av fortauet. Det er heller ikke satt opp en fysisk sperre som adskiller området fra resten av fortauet.

I denne saken ble det observert forsøpling i form av en smartsekk langs eiendommen. Av forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 4 følger at i indre by plikter eier av bygning eller grunn å sørge for renhold av fortau på eller langs eiendommen. Denne plikten innebærer at gårdeier må sørge for at det holdes jevnlig oppsyn med fortauet, og sørge for nødvendig renhold. Plikten gjelder renhold av fortau, og det er derfor ikke avgjørende om søppelet stod plassert til hinder for ferdsel eller fremkommelighet.

Politivedtektene gir Oslo kommune myndighet til å gebyrlegge forsøpling av fortau langs eiendommen. Utplassering av smartsekker medfører økt forsøpling. Klagenemnda finner følgelig, basert på sakens dokumentasjon, at det i dette tilfellet var riktig av Bymiljøetaten å ilegge et miljøgebyr for forholdet.

I lys av at politivedtektene skal håndheves strengt og at gårdeier har et objektivt ansvar for å holde areal langs eiendommen rent og ryddig, mener klagenemnda at gårdeier ikke har oppfylt sin plikt etter politivedtekten § 4-3. Klagenemnda mener at den form for forsøpling som det er tale om i denne saken omfattes av gårdeiers renholdsplikt, og at gårdeier derfor har en plikt til å sørge for at det fjernes.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1117- 2

Sak 288/22 Klage - Vedtak om illeggelse av miljøgebyr 3110097 og 3107861 (21/932)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Oslo kommunes klagenemnd kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 13.11.2020 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3110097 og vedtak av 29.11.2020 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3107861, begge for overtredelse av politivedtekten § 4-3. Gebyrene ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. Bestemmelsen omfatter renhold av fortau i indre by. I dette tilfellet ble det i Ullevålsveien 61 observert forsøpling på fortauet utenfor bygården.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Det følger av praksis fra Oslo kommunes klagenemnd at bestemmelsen skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å minimere forsøpling og tilgrising, samt å holde fortau ryddig.

Klager anfører at gårdeier ikke har mottatt varsel før det ble ilagt gebyr. Videre mener klager at det er urimelig å motta to gebyrer for samme objekt.

Når det gjelder varsling, er det vanlig å feste varselet på smartsekker eller andre større gjenstander, som krever mer av gårdeier for å rydde bort avfallet. Forsøpling i form av paller og en kurv/krukke kan med enkelthet fjernes eller settes inn på bygårdens område i påvente av å bli

kjørt bort. I dette tilfelle hadde ansvarlig gårdeier tilstrekkelig tid til å besørge rydding av fortauet.

Når det gjelder klagers anførsel om at det er urimelig å motta flere gebyrer for samme objekt, bemerker klagenemnda at det gikk 17 dager mellom de to kontrollene. Grunnet sentrumsnær beliggenhet må det kunne kreves forholdsvis hyppig renhold, og gårdeier må forventes å ha tilsyn med fortauet utenfor bygården minst en gang i døgnet. Klagenemnda finner dermed at det i denne saken må anses å dreie seg om to forskjellige forhold.

Klagenemnda viser til at formålet med gårdeiers plikt er å sørge for at gårdeier holder det rent og ryddig på steder for alminnelig ferdsel, jf. politiloven § 14 nr. 2, og at forholdene i denne saken faller inn under gårdeiers renholdsplikt etter politivedtekten § 4-3.

Det er i denne saken tale om av to paller og en blomsterkrukke i Ullevålsveien 61 den 10.11.2020 kl. 11.10. Bybetjenten returnerte til stedet den 13.11.2020 kl. 11.08. Det gikk 48 timer mellom den første kontrollen og frem til det ble ilagt miljøgebyr. Bymiljøetatens bybetjent gjorde en ny observasjon den 27.11.2020 kl. 21.41, det var forsøpling på fortauet utenfor eiendommen. Bybetjenten returnerte til adressen den 29.11.2020 kl. 11.08. Da søppelet fortsatt ikke var fjernet, ble det besluttet å ilegge et miljøgebyr.

I lys av at politivedtektene skal håndheves strengt og at gårdeier har et objektivt ansvar for å holde fortauet rent og ryddig, mener klagenemnda at gårdeier i disse tilfellene ikke har oppfylt sin plikt etter politivedtekten § 4-3. Klagenemnda mener at den form for forsøpling som det er tale om i denne saken omfattes av gårdeiers renholdsplikt. Denne plikten innebærer at gårdeier må sørge for at det holdes jevnlig oppsyn med fortauet og sørge for nødvendig renhold.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen på vedtak av 13.11.2020 om ileggelse av miljøgebyr nr. 3110097 og vedtak av 29.11.2020 om ileggelse av miljøgebyr nr. 3107861 ikke tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1163- 2

Sak 289/22 Klage på godkjent avkjøringsplan - Granstuveien 6 (22/1136)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Det er en forutsetning for å bygge vertikaldelt rekkehus med fire boenheter i Granstuveien 6 at avkjørselen fra offentlig veg er godkjent av vedkommende vegmyndighet, jf. vegl. §§ 40-43. Krav til den tekniske utformingen for en avkjørsel er fastsatt i forskrift av 16.07.1964 nr. 3905 om alminnelige regler om bygging og vedlikehold av avkjørsler fra offentlig veg. Forskriften er gitt med hjemmel i vegl. § 43 1. ledd første pkt.

Klagenemnda viser til at nødvendig frisikt kan oppnås i begge kjøreretninger. Det er ikke plassert faste installasjoner i frisiktsonen. Av snittegning fremkommer at terrenget mellom avkjøringspunkt og innkjøring i parkeringskjeller skal reduseres med inntil 0,5 m slik at avkjørselen fremstår som flat. Selv om veien er smal er også kjørehastigheten ikke mer enn 30 km/t. Nemnda legger til grunn at nødvendig trafiksikkerhet oppnås.

Klagenemnda opprettholder Plan- og bygningsetatens vedtak av 19.11.2021 om godkjenning av avkjørselsplan.

Klage fra Trygve A. Tellefsen på vegne av naboer i Granstuveien 4 B/C tas ikke til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1164- 2

Sak 290/22 Klage på godkjent avkjøringsplan - Ullern gårds vei 33 (22/1309)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Det er en forutsetning for å bygge nytt rekkehus på adresse Ullern gårds vei 33 A at avkjørselen fra offentlig veg er godkjent av vedkommende vegmyndighet, jf. vegl. §§ 40-43. Krav til den tekniske utformingen for en avkjørsel er fastsatt i forskrift av 16.07.1964 nr. 3905 om alminnelige regler om bygging og vedlikehold av avkjørsler fra offentlig veg. Forskriften er gitt med hjemmel i vegl. § 43 1. ledd første pkt.

Klagenemnda viser til at den godkjente avkjørselsplanen er i samsvar med veileder for krav til avkjørsel i ytre og indre sone og kommunens praksis. Opprinnelige avkjørsel nordvest på eiendommen (som tidligere betjente tidligere eiendom mot vest) er plassert tett på nabobebyggelse. Denne avkjørselen er heller ikke opparbeidet i henhold til reguleringen. Avkjørselen mot Hoffsjef Løvenskiolds vei er lenger unna nabobebyggelse, og det skal etableres bom for å hindre kjøring direkte ut i Vækerøveien. På bakgrunn av dette finner klagenemnda at avkjørselen ut i Hoffsjef Løvenskiolds vei, som er å regne som offentlig vei, vil være den mest hensiktsmessige løsningen.

Klagenemnda opprettholder Plan- og bygningsetatens vedtak av 26.08.2021 om godkjenning av avkjørselsplan.

Klage fra Christina og Ståle Hellesjø tas ikke til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1106- 2

Sak 291/22 Klage - Vedtak om avvisning av klage (21/4528)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av hen. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Brann- og redningsetatens vedtak om avvisning av klage på et enkeltvedtak. Klagen ble avvist fordi den ble fremmet mer enn åtte måneder etter utløpet av klagefristen.

Underinstansen skal avvise en klagesak dersom vilkårene for å behandle klagen ikke foreligger, jf. fvl. § 33. Ett av vilkårene for å ta en klage til behandling, er at klagen er fremmet innen klagefristen.

Fristen for å klage på et forvaltningsvedtak er tre uker «fra det tidspunkt underretning om vedtaket er kommet frem til vedkommende part», jf. fvl. § 29 første ledd. Vedtaket i denne saken ble fattet 20. november 2020, og fristen for å klage var dermed 11. desember 2020. Klage ble fremmet 24. august 2021.

Etter forvaltningsloven § 31 kan en klage tas til behandling selv om klageren har oversett klagefristen, såfremt

«a) parten eller hans fullmektig ikke kan lastes for å ha oversett fristen eller for å ha drøyd med å klage etterpå, eller

b) det av særlige grunner er rimelig at klagen blir prøvd».

Avgjørelsen av om en klage skal tas til behandling til tross for fristoverskridelse ligger innenfor forvaltningens kan-skjønn, og er dermed ikke noe klager i utgangspunktet har krav på.

Klagenemnda vurderer først om det er grunnlag for å gi oppfriskning etter bokstav a, fordi klager ikke kunne lastes for å ha oversett fristen eller for å ha drøyd med å klage.

Ifølge Jan Fridtjof Bernt, Norsk Lovkommentar (2017), note 841-843, vil fristoversittelse etter bokstav a først og fremst være unnskyldelig «dersom det ikke er gitt orientering om klagefristen som påbudt i § 27, men også subjektive forhold som ulykke, alvorlig sykdom eller lignende vil etter omstendighetene være grunnlag for å ta klagen under behandling, til tross for at den er for sent fremsatt». Bernt uttaler videre at det ved bedømmelsene av betydningen av hvor stor fristoversittelsen er, må kunne legges vekt på om den klageberettigede «hadde grunn til å anta at han eller hun kunne sende klage etter fristen».

Klager har anført at borettslaget ikke har en administrasjon som gjør at de kan følge løpende med på alt som skjer. Klagenemnda mener at dette ikke er en unnskyldelig grunn til å oversitte klagefristen. Nemnda legger til grunn at i tilfeller der fristen er oversett med kort tid, vil

terskelen for å ta en klage til behandling kunne være mindre, etter en konkret vurdering av momentene i den enkelte sak. Klagefristen etter forvaltningsloven gjelder for alle som er part i en forvaltningssak, med mindre det foreligger særfrister, og skal være velkjent. Klagenemnda mener det må være opp til hver enkelt organisasjon å organisere seg slik at ulike frister kan overholdes.

Typetilfellet som er nevnt i lovkommentaren, at forvaltningsorganet har forsømt plikten til å opplyse om klagefristen, er ikke aktuelt i denne saken, da opplysninger om klageadgang og klagefrist klart fremgikk av vedtaket. Nemnda legger til at saken hadde versert siden mars 2020, med en rekke henvendelser fra og frister gitt av etaten, noe som tvert imot kunne tilsa at klager hadde foranledning til å følge med på brev fra etaten i saken. Som det fremgår av Bernts uttalelser over, er tidsmomentet relevant ved vurderingen av om det bør gis oppfriskning. Tidsmomentet taler klart mot at det gis oppfriskning i denne saken. En fristoverskridelse på åtte måneder er lang tid, og det kan til sammenligning vises til at forvaltningen blir avskåret fra å gi oppfriskning når det har gått mer enn ett år siden vedtaket ble truffet, jf. fvl. § 31 siste ledd.

Det foreligger ingen øvrige opplysninger som tilsier at klager hadde en berettiget forventning om å kunne klage etter fristen. Klagenemnda kan etter dette ikke se at det foreligger omstendigheter som tilsier at klager ikke kan lastes for å ha oversett fristen, jf. bokstav a. Spørsmålet er da om det foreligger særlige grunner som gjør det rimelig at klagen likevel blir prøvd jf. fvl. § 31 første ledd bokstav b. Det følger av Ot.prp. nr. 3 (1976-1977) s. 91 at det ved vurderingen av § 31 er grunn til å ha for øye at det i de fleste forvaltningssaker kun er én part, og at bestemmelsen om klagefrist virker som et vern for forvaltningen, og at et slikt vern utvilsomt er nødvendig. Når det gjelder spørsmålet om å ta klagen til behandling, jf. bokstav b, fremgår det i proposisjonen på s. 92 at en slik særlig grunn kan være at det klages over rettsanvendelsen ved vedtaket, og at det kan være lite rimelig å avvise vedtaket fordi rettsspørsmålet ikke derved bringes ut av verden.

Klagenemnda kan ikke se at det foreligger «særlige grunner» jf. bokstav b, som tilsier at klagen skal tas til behandling. Det er ikke klaget over rettsanvendelsen ved illeggelsen av tvangsmulkt.

Klager har anført at tvangsmulkt er en form for straffereaksjon som krever et klart hjemmelsgrunnlag og en tilfredsstillende saksbehandling. Til dette vil klagenemnda for det første bemerke at tvangsmulkt ikke er en straffereaksjon etter norsk rett. I Prop. 62 L (2015-2016) la Justis- og beredskapsdepartementet følgende definisjon av tvangsmulkt til grunn: «Vedtak om tvangsmulkt er et enkeltvedtak med trussel om plikt til å betale penger til det offentlige for å sikre at plikter som følger av lov, forskrift eller individuell avgjørelse, blir etterlevd. Formålet med trusselen må være å sikre at pålegget blir etterlevd. Vedtaket om tvangsmulkt må være mulig å etterleve på en slik måte at betalingsplikt unngås» (pkt. 31.1). Tvangsmulkt har altså ikke til hensikt å straffe, men å sikre fremtidig etterlevelse av plikter. Det skal være mulig å unngå illeggelse av tvangsmulkt ved etterlevelse av pålegg fra forvaltningen.

Klagenemnda viser videre til Høyesteretts dom inntatt i Rt. 2015 nr. 392, der retten tok stilling

til om tvangsmulkt var å anse som straff. Retten la blant annet vekt på formålet med illeggelse av tvangsmulkt, da de kom til at tvangsmulkt utvilsomt faller utenfor straffebegrepet: «Formålet med tvangsmulkten er å gjennomtvinge en forpliktelse som følger av loven, jf. første ledd i bestemmelsen, og ikke å sanksjonere et allerede begått forhold.» Uttalelsen handlet om tvangsmulkt etter forurensningsloven, men formålet med tvangsmulkt etter brann- og eksplosjonsvernlovgivningen er den samme, og dommen har etter nemndas syn overføringsverdi til andre saker om tvangsmulkt i norsk rett.

Klagenemnda understreker at lovgiver hadde hatt mulighet til å fastsette lengre klagefrister ved saker om tvangsmulkt, dersom det ble ansett som hensiktsmessig i denne typen saker. Dette er ikke blitt gjort. Hva slags reaksjonsform tvangsmulkt er, har derfor etter nemndas syn begrenset betydning ved vurdering av om det foreligger særlige grunner som gjør det rimelig å ta en klage til behandling etter § 31 første ledd bokstav b. Avgjørende må være om det er forhold ved den konkrete saken som tilsier at klagen bør tas til behandling. Klagen på vedtak om tvangsmulkt synes å dreie seg om uenighet knyttet til faktiske forhold (se vedlegg 1e), og klagenemnda kan ikke se at det er særlige forhold ved saken som tilsier at det er rimelig at klagen tas til behandling. Klager har heller ikke påberopt seg eller vist til andre særlige forhold ved saken. At klager er uenig i tvangsmulkten, er ikke grunn til å gi oppfriskning av oversittet klagefrist.

Når det gjelder klagers anførsel om at begge parter vil være tjent med en klagebehandling etter forvaltningsloven, fremfor en rettslig prosess ved de alminnelige domstolene, er klagenemnda som et generelt utgangspunkt enig i dette. Dette er imidlertid en generell begrunnelse for muligheten til å klage på enkeltvedtak, ikke en særlig grunn til at en klage skal tas til behandling etter at klagefristen har gått ut, jf. fvl. § 31 første ledd bokstav b.

Klagenemnda legger for ordens skyld til at det ikke har noe å si for vurderingen at klagen først ble sendt til Bydel Nordstrand, og deretter ble videresendt Brann- og redningsetaten over en måned senere. Utgangspunktet er at en klage må være avgitt til riktig forvaltningsorgan innen fristen, jf. forvaltningsloven § 30. Avgivelse av klage til feil forvaltningsorgan kan i enkelte tilfeller tilsi at det bør gis oppfriskning i medhold av fvl. § 31, for eksempel dersom klagen ble avgitt til feil organ innen fristen og det foreligger andre grunner til at klagen skal tas til behandling. Nemnda kan ikke se at det er tilfellet her. I denne saken gikk klagefristen ut 11. desember 2020, mens klage ble fremmet til Bydel Nordstrand 14. juli 2021, mer enn syv måneder etter at fristen var utløpt.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 22/1184- 1

Sak 313/22 Godkjenning av møtebok

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Møteboken fra Oslo kommunes klagenemnds møte 21. juni 2022 ble godkjent.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Saken er ferdig behandlet.

Bystyrets sekretariat
Lina Rosenvinge
utvalgssekretær